

Albert Leprince

TELEPATIE
Curs practic

Partea I-a **TELEPATIA NATURALĂ** **SAU SPONTANĂ**

Capitolul I **Metagnomie – Telepatie naturală** **Transa mediumilor**

Dacă, în perioada preistorică, inteligența umană a fost rudimentară și aproape în mod egal distribuită pe suprafața locuită a globului, începând cu sfârșitul erei preistorice s-a putut asista la o evoluție progresivă.

Cu cea mai mare intensitate s-au manifestat mai întâi artele. Desigur, oamenii cavelor reproduseră deja imaginile animalelor pe care le întâlneau în jurul lor, dar apoi, vreme de mai multe mii de ani, pictura, sculptura, apoi literatura, poezia etc., au absorbit toate facultățile intelectuale ale omului. Se citează, ca niște exemple excepționale, nume de medici, astronomi, matematicieni care au pus primele pietre la temelie științei actuale. Dar trebuie să ajungem până în secolul XIX pentru a asista la înflorirea magnifică a descoperirilor pregătite de generațiile precedente. Într-o sută de ani am văzut născându-se și triumfând aburii și electricitatea.

Mașini cu aburi, pacheboturile, submarinele, automobilul, avionul au apropiat indivizii și popoarele.

Nu au trecut decât treizeci de ani de când Wilbur Wright efectua primele sale zboruri în împrejurimile insulei Man și de când Henri Farman zbura la cincizeci de metri deasupra solului, parcurgând cam cincizeci de metri pe deasupra câmpiei.

Am asistat, în urmă cu 40 de ani, la primele încercări ale telegrafului, cu ajutorul „tubului cu pilitură” a lui Branly, iar oamenii se minunau că pot auzi cum răsună, de la un capăt la altul al sălii, un timbru de sonerie, fără comunicare cu operatorul postat pe estradă.

Cine ar fi putut să bănuiască la acel moment că, într-o zi din viitor, se va putea zbura de la New York la Paris și că se vor auzi, de la un capăt

Respectul pământului la ceilalți, vorbele pronunțate de un orator necunoscut, dar care va fi văzut mâine?

Astfel, după un somn care a durat între 2000 și 3000 de ani, spiritul uman a început să cunoască forțele care îi sunt exterioare: a putut să exploreze spațiile infinite, să scruteze înfinitul mic al materiei, să supună și să mobilizeze energiile împrăștiate în univers, să pătrundă misterul evoluției lumilor și, în ceea ce îl privește pe el personal, să studieze diversele sale funcții, jocul numeroaselor sale organe, secrețiile glandelor sale și fenomenele de transformare și de asimilare care îi întrețin viața. A putut, de asemenea, în anii din urmă, să sfâșie puțin voalul care ascundea misterioasele arcanse ale Eredității.

Și, cu toate acestea, până astăzi el nu a putut pătrunde secretul însuși al vieții și, dacă i-a fost revelată mutația speciilor, nașterea celulei primitive și a materiei vii îi sunt încă necunoscute.

Dar, în ce privește inteligența însăși și facultățile psihice de care omul este atât de mândru și care i-au permis să facă aceste multiple descoperiri, care i-au revelat frumusețile naturii și care i-au făcut să simtă Armonia care domnește în tot universul, acestora nu li s-a putut decât bănui sediul cerebral și decât acorda nume care maschează ignoranța: psihism, suflet, principiu vital, entelehie etc. Căci, în ce privește esența sa, știm că, după ce s-a crezut că a fost găsită în compuzii chimici ai celulei, savanții moderni îi atribuie o origine electromagnetică.

Dar, dincolo de această problemă *materială*, am putea spune, încă nerezolvată, există o alta, extrem de importantă, care și ea, la rândul ei, constituie o veritabilă enigmă.

Facultățile intelectuale ale Omului s-au dezvoltat în așa fel încât au aservit, în folosul său, aproape toate forțele exterioare și iată că, în dorința sa de a cunoaște, activitatea sa cerebrală tinde să pătrundă și mai adânc în EUL său și în EUL semenilor săi.

Această pătrundere a Ocultului, pe care Prof. Ch. Richet a botezat-o cu numele de *Metapsihism*, a făcut, de câțiva ani încoace, progrese incontestabile. Fapte care nu pot fi negate, legate de viziunea trecutului, a prezentului și chiar de precunoașterea viitorului, după ce au suscitât zâmbetele batjocoritoare și negările, au fost recunoscute drept exacte și câțiva oameni îndrăzneți nu s-au temut să abordeze această problemă, eliminându-i din interiorul acestor studii dificile pe impostori și pe șarlatani, care, de când lumea, găsesc în Științele misterioase, în previz-

iunea viitorului, procedee facile pentru a-și înșela concetățenii.

Orice știință nouă își are adulatorii și detractorii săi. Dar este sarcina timpului să restabilească echilibrul. Astăzi se poate vorbi, fără a provoca un zâmbet de incredulitate, de metapsihie, de metagnomie sau de cunoașteri supranormale. Lucrările Prof. Richet, ale Dr. Geley și ale Dr. Osty au permis dezvăluirea înșelătoriilor grosolane și a mistificărilor cu care se ocupau anumiți mediumi, care, în marea lor majoritate, nu erau decât niște indivizi necinstiți.

S-a răs mult pe seama acestor precursori, care s-ar fi lăsat „duși de nas” de unii dintre acești impostori. Dar, după ce o anumită parte dintre ei au fost convinși de fraudă, după ce, de pe altă parte, au fost perfecționate metodele de control și de examinare, s-a putut constata că existau la anumite persoane facultăți supranormale care le permiteau să pătrundă, „prin efracție”, în trecutul sau în prezentul semenilor lor.

Astfel, au putut fi studiate mai întâi citirea gândurilor, viziunea la distanță și, în anumite cazuri, precunoașterea viitorului.

Întrebarea care se pune este următoarea: sunt oare aceste facultăți apanajul câtorva individualități predestinate sau pot fi obținute de orice persoană, în urma unor antrenamente sau studii speciale?

Până în ziua de astăzi, clarvăzătorii și clarvăzătoarele au constituit o categorie specială, iar facultățile pe care le posedă și unii și alții au fost considerate niște daruri naturale. Pythia, la Delphi, ghicitorul care l-a sfătuit pe Cezar să se teamă de ideile lui Marte, vorbea în numele unui zeu. Care era, în cazul acestor indivizi, partea de Metapsihie și care era partea de înșelăciune, ne este foarte greu să știm, într-o epocă în care chiar coloanele templelor vorbeau și declamau oracoie, prin intermediul complicităților ascunse.

Înainte de a explica sau de a încerca o teorie și de a reproduce experiențele este necesar, mai întâi, să stabilim faptele și să le controlăm, pentru a ne asigura de realitatea lor de netăgăduit.

Aceste fapte pot fi clasate în două categorii, conform Dr. Eug. Osty:

1) Cele care par explicabile prin transmiterea gândurilor și pe care „clarvăzătorul” le poate citi în viața noastră prezentă sau în cea trecută, căreia i-am păstrat amintirea;

2) Altele care, astăzi, par inexplicabile și care se referă la trecutul și, mai ales, la viitorul nostru.

Transmiterea gândurilor se poate explica printr-un misterios acord de

rezonanță între două creații acordate pe unde de aceeași lungime; dar totuși ignorăm modalitatea prin care acest acord se poate realiza intantaneu, fie în proximitate, fie la distanță.

Ca o ilustrare a acestui acord de rezonanță între două creiere voi cita cazul următor:

Sub titlul „Reciprocitate telepatică”, *Revista metapsihică* a publicat, în urmă cu vreo zece ani, relatarea care urmează [* Anul 1927, nr. 2].

Conform acestei experiențe, este vorba nu de voință, ci de acord, nu ar fi vorba deci de o complexiune telepatică: două ființe sunt acordate sau nu. Între frați, așa cum este cazul aici, poate fi vorba nu numai de un acord psihic, ci și fiziologic sau chiar fizic. Iată faptele:

DI abate Rehault îi trimite, de la observatorul din Pic du Midi, fratelui său care locuia la Paris, pe 6 august, o carte poștală, pe care era specificat: „De pe movila din stânga cărții poștale, aflată dincolo de masa de orientare a observatorului, ți-am trimis prin *telepatie* amintirile pe care le-am avut la ora 10, ca și sărutările mele. Spune-mi dacă te-ai gândit la mine în acel moment.”

Fratele domnului Rehault, la ora indicată, avusese viziunea regiunii Pic du Midi și o întrebase pe soția sa, care se afla alături de el: „La ce te gândești?”. Și aceasta i-a răspuns că se gândește la cumnatul său și la Pirinei.

„A doua zi, scrie DI Rehault, primesc o carte poștală de la fratele meu. Experiența de telepatie nepregătită dinainte reușise. Soția mea a reprodus în mintea ei gândurile masive ale fratelui meu, iar eu le-am reprodus în amănuntele lor esențiale. Nimic nu putea să lase loc presupunerii că fratele meu, care se afla la Hôpital De Bagneres, s-ar fi putut găsi în ziua aceea la Pic du Midi.”

Nu este deloc rar, ba chiar este un fapt destul de comun, ca două persoane care trăiesc împreună, soț și soție de exemplu, să se gândească, în același moment, la același obiect sau la aceeași persoană. Și adesea unul dintre ei precizează: „Tocmai voiam să spun asta...”

Aceleași gânduri pot fi produse la distanță și, dacă acest lucru nu iese în evidență, aceasta se întâmplă pentru că, în general, aceste gânduri sunt de mică importanță. Pentru a ni le aminti, este nevoie ca evenimentul să fie serios sau ca, în același timp, să fie resimțită o emoție puternică.

Că este vorba de citirea gândurilor sau de vedere prin corpuri opace (de exemplu, citirea unei fraze sau a unui desen), întrebarea rămâne

aceeași: cum reușește clarvăzătorul să ia cunoștință de ceea ce îi este ascuns?

Ossowiecki, întrebat de Dr. Osty despre acest subiect și în legătură cu conținutul unei hârtii împăturite și sigilate, pe care el îl dezvăluise, răspunde:

„Nu mă interesează câtuși de puțin hârtia. Nu-mi folosește la nimic să o privesc. O strâng în mână, o mototolesc pentru a mă pune în legătură cu persoana de la care provine, oricine ar fi ea. Atunci când fenomenul este pe cale de a se produce, mi se pare, de la un moment dat încolo, că sunt eu însumi persoana cu pricina și se întâmplă atunci că ceea ce a gândit ea, în momentul în care a scris, apare în mintea mea sub forma unei amintiri, ca și când eu aș fi ea și mi-aș aminti. Revăd ceea ce a gândit. Dar mi se poate întâmpla să aud sau să spun acest lucru fără să știu de ce. Important este să reușesc să mă pun în legătură cu acea persoană, fără asta nu se produce nimic; și nu este la fel de ușor cu toate persoanele; cu unele se întâmplă de la sine, cu altele este pur și simplu imposibil. Hârtia scrisă nu îmi furnizează prin ea însăși nici o noțiune despre conținutul său; ca și celelalte obiecte folosite cu alte scopuri, ea nu este pentru mine decât un instrument prin care mă pun în legătură cu cineva.”

Iată deci ce spune Ossowiecki, om instruit și inteligent, despre fenomenul de cunoaștere paranormală. Desigur, suntem încă ignoranți în ce privește natura procesului de intercomunicare mentală.

Pentru a ajunge în starea în care poate percepe, clarvăzătorul trebuie să treacă dintr-o stare normală într-o stare secundă: este vorba de *Transă*. Cum se efectuează această schimbare? Ossowiecki nu știe să explice: ceea ce se petrece atunci îi scapă cunoștinței sale; trecerea se efectuează instinctiv, începând din momentul în care, dorind să se informeze în legătură cu scriitura ascunsă, de exemplu, se izolează de mediul inconjurător și așteaptă pasiv ca informațiile să-și facă brusc apariția.

Când transa este pe cale să se producă, capul începe să i se înfierbânteze, iar mâinile i se răcesc; pierde atunci, puțin câte puțin, cunoștința lucrurilor care îl înconjoară, vede, aude, simte și spune ceea ce i s-a cerut să reveleze. Are fața roșie ca focul, iar pulsul său numără între 90 și 100 de pulsații pe minut.

Să reținem, din aceste constatări bine descrise de către medium, aceste fapte importante: în momentul transei, se produc *reflexe fiziologice*

Respectate în relație cu dedublarea psihică.

Vom regăsi aceste reflexe, care se produc în timpul telepatiei naturale, și le vom provoca sub alte forme și în cazul telepatiei provocate.

Dl de Fleuriere, un subiect studiat tot de către Dr. Osty traduce astfel starea sufletească pe care o resimte, în momentul în care facultatea sa specială se află în plină activitate [*OSTY: *Connaisance supra normale*, p. 190.]:

„Îmi dau perfect de bine seama că starea mentală în care mă găsesc nu are nimic în comun cu starea mea psihică obișnuită. Pe loc, intru într-un fel de stare secundă. Se produce în mine un fel de dedublare a personalității sau mai degrabă est ca și cum o persoană, ascunsă în adâncurile ființei mele, ar țâșni dintr-o dată la suprafață, pentru a substitui persoana mea normală. Totuși, nu mi se pare că psihismul meu obișnuit este complet eludat sau abolit. Nu, ci sub inteligența conștientă care îmi conduce viața obișnuită, simt cum trăiește și cum lucrează o inteligență subconștientă, mai rapidă și mai documentată decât prima, și care, în felul acesta, o informează, o luminează și o completează.”

Când această stare se prelungeste, dl Fleuriere se simte cu adevărat amețit, pradă unei beții cu totul speciale.

Contrar lui Ossowiecki, el nu resimte nici o oboseală din cauza ședintelor prelungite; dimpotrivă, ele ar fi pentru ei un veritabil antrenament, care îi sporesc facultățile de viziune paranormală.

În cazul lui, avem de-a face cu predominanța reflexelor psihice, în timp ce dl Ossowiecki domină reflexele fiziologice.

În ce îl privește pe dl Fortuny, acesta, păstrându-și starea de conștientă deplină, își dă seama că ceea ce are înaintea ochilor nu este un spectacol real, ci „reprezentări mentale mai puternice decât de obicei, intermediare, s-ar putea spune, între gândirea interioară normală și Halucinație. ”Ceea ce vede el nu are, de altfel, niciodată limpezimea realității: totul îi apare într-o atmosferă de un gri lăptos [* Vom regăsi acest fenomen de „atmosferă de un gri lăptos în experiențele de *Telepatie provocată*, și este un fenomen pe care l-am putut constata noi înșine.]. Percepe totul cu ochii deschiși, uneori viziunea se deplasează împreună cu privirea sa, alteori dispare. Durata este scurtă, ca și în cazul domnului Ossowiecki, în medie de câteva secunde. Începe să aibă în fața ochilor fie negru, fie alb, fie un spectacol din care nu lipsește nimic. Uneori aude sunete care „par să răsună dintr-un punct aflat în capul său,

ca și cum s-ar auzi vorbind singur, cu urechile astupate.” Alteori simte un miros, un gust, are o viziune simbolică, vede o fereastră sau coborârea unei scări, care corespund pentru el unor noțiuni precise, doliu, griji, sănătate proastă, reușită, fericire, succes etc.

Aceste explicații ale fenomenului telepatie date de cei trei mediumi, ca și repercursiunile lor fie asupra stării fiziologice, fie asupra stării mentale a subiectului, sunt de reținut, căci vom regăsi elemente identice (reflexe) în *Telepatia provocată* a Dr. Callgaris.

TRANSA MEDIUMILOR.

Descoperirile recente din domeniul Biofizicii ne permit să apreciem mediumul ca pe un individ care posedă proprietatea de a fi sensibil la radiațiile umane, căci el este capabil să-și modifice propria lungime de undă pentru a-și atribui momentan o lungime de undă diferită.

Astfel, organismul mediumului s-ar sincroniza cu aceeași lungime de undă a unui organism apropiat sau îndepărtat, viu sau mort, dar, în acest caz, ar trebui să admitem că radiațiile emise de corpurile vii sunt conservate în eter, așa cum vom explica ulterior cu ocazia teoriei supraviețuirii.

Variația de temperatură, observată în momentul *Transei* la un medium, s-ar explica, după Lakhovsky, prin schimbarea care s-ar produce în acel moment cu lungimea sa de undă. Din punct de vedere psihic, această modificare a lungimii de undă se înrudește cu ceea ce se petrece în cazul telegrafului.

Teoria care presupune din partea mediumului capacitatea de a-și sincroniza oscilațiile cu cele care călătoresc prin spațiu pare singura teorie fizică în stare să explice fenomenul prezenței inteligențelor decorporalizate în manifestările mediumice. Vom reveni, de altminteri, asupra acestui subiect în ultima parte a acestei lucrări. Personalitatea celor morți și-ar recâștiga astfel cunoștința, forma, substanța prin intermediul mediumului, așa cum, pe cale absolut fizică, sunt reproduse vocea, iar în curând și imaginea, într-un aparat radio.

Desigur, această explicație ar putea să nu fie deloc pe placul a numeroși spiritualiști. Pentru ei, sufletul este cu siguranță ceva mai transcendent, ceva mult mai frumos decât o oscilație magnetică ce plutește în aer.

Vom vedea, de altfel, că teoria aceasta a persistenței radiațiilor în eter

Respectiv este actualmente acceptată de numeroși savanți și că este pe cale să substituie teoriei spiritiste, care presupune prezența spiritelor decorporalizate.

Adesea, subiectul metagnom sau clarvăzător nici nu are nevoie să fie solicitat pentru a furniza instantaneu o probă a lucidității sale. Acordul de rezonanță între creierul său și cel al unei persoane, în mijlocul unei adunări destul de numeroase, este subit și el anunță imediat ceea ce a văzut sau ceea ce a simțit.

Astfel, domnișoara Laplace, introdusă în mijlocul unui grup de 25 de medici de la Institutul Metapsihic, a spus imediat doctorului Osty: „Am impresia că aici se află cineva care va scrie un articol de jurnal. Ar fi mai bine dacă nu ar face acest lucru. Ar putea să-și provoace necazuri care vor lua proporții destul de mari. Ar fi mai prudent să se abțină.”

După ce s-a terminat ședința, Profesorul X... a mărturisit că avea intenția să scrie un articol virulent la adresa unui fenomen de favoritism cinic, în cazul unei numiți în Legiunea de Onoare, iar una dintre dezvăluirile sale ar fi constituit, pentru reprezentanții învățământului, un veritabil scandal.

Numeroase experiențe, efectuate de douăzeci de ani încoace, au demonstrat deci realitatea acestei facultăți paranormale a spiritului uman de a penetra personalitatea indivizilor prezenți sau absenți și fără să intervină noțiunile de timp și de spațiu.

Revelațiile unor subiecți inteligenți au permis să se pătrundă un pic mai adânc în mecanismul acestei disocieri mentale, care favorizează cunoașterea supra sau paranormală. În cazul tuturor, se pare, avem de-a face cu o veritabilă dedublare a personalității: unii asistă la ea ca niște spectatori la un spectacol; în cazul altora, subconștientul este cel care acționează fără controlul conștiinței.

Această dedublare este însoțită cel mai adesea de o modificare a stării fizice sau fiziologice, care îl avertizează pe cel care o percepe de ceea ce el numește *capture*.

Pentru a explica faptele acestea de transmitere sau de citire a gândurilor, profesorul Grasset a imaginat o schemă, care permite înțelegerea acestei dedublări a personalității. El considera, în fapt, că există în creier un centru O, sediu al conștiinței și al voinței, care este legat de alți centri instinctivi, ai limbajului, ai viziunii, ai audicienii, ai motricității etc. Acești centri inferiori, care comunică între ei, constituie ceea ce el

numea poligonul: acesta este subconștientul.

Între centrul O și centrele instinctive inferioare se poate stabili o disocierie și avem atunci diverse stări, precum visul, somnambulismul, hipnoza etc. Această ipoteză își propune, mai ales, să explice anumite fapte curente, din viața cotidiană, dar și viziunea sau cunoașterea paranormală.

Când Arhimede iese în stradă, în costum de baie, el merge cu *poligonul său* și strigă „Evrîka” cu *centrul său O*, care a găsit soluția problemei.

Când vă plimbați citind ziarul, *centrul O* este cel care citește, dar de condus vă conduce *Poligonul* dumneavoastră, ajutându-vă să evitați un trecător, să coborâți de pe trotuar etc.

Ce se petrece în cazul mediumului? Grasset îl definește: este un subiect dotat cu o vie imaginație poligonală și, în același timp, cu o mare putere de dezagregare subpoligonală.

În ce mă privește, mediumul îmi apare mai degrabă ca un individ care posedă facultatea de a-și face să vibreze electronii cerebrali în armonie sau în acord cu un subiect oarecare și aceasta, în anumite circumstanțe, aproape instantaneu.

De altfel, nu este necesar să fii medium pentru a-ți acorda creierul cu cel al unei persoane aflat alături de tine, după cum am și spus mai înainte.

Să nu căutăm explicația altundeva decât în vibrațiile identice și sincronizate.

Astfel, cititorii de gânduri ar fi, din acest punct de vedere, niște indivizi capabili să facă să vibreze electronii poligonului lor în acord cu cei ai unui subiect supus la acest experiment și ar citi, deci, nu în poligonul respectivului subiect, ci în propriul lor poligon.

Fenomenele de clarviziune, de diagnostic al maladiilor la distanță sunt bine cunoscute, dar, până astăzi, explicarea lor științifică a fost dificilă.

Se pare că, în prezent, în urma experiențelor atent studiate, se poate pune următoarea întrebare: Oare subiectul metagnom nu percepe radiații emanate de subiectul plasat dinaintea lui și oare aceste emanații nu provoacă pe suprafața sa cutanată reflexe care se repercutează în subconștientul său?

Abrams găsisese, prin ciocănirea abdomenului, a spatelui etc., zone fără

Respectiv, conștiința provocată de contracțiile electronice sau de simpla aplicare, la nivelul celui de-al șaptelea segment cervical, a unor culturi de bacili ai tuberculozei, a unor produse canceroase etc.

La anumiți subiecți, suferind de isterie, s-au constatat, de asemenea, zone anestezice, fie la nivelul pielii, fie la nivelul mucoaselor oculare sau faringiene.

Deci, în această privință, nu există niciun mister.

Fie că este vorba despre proiecții electronice, despre emanații, sau pur și simplu despre absența radiațiilor, ca în experiențele lui Kiner sau Gentile, la nivelul unui organ bolnav, iar această diferență de „potențial energetic” este percepută de medium, fie ca un plus, fie ca un minus, ni se pare că tentativa aceasta de explicare este logică sau cel puțin plauzibilă. Se poate admite, în plus, că raportul de la cauză la efect se poate produce în conștiința subliminală sau a mediumului.

Această manieră de a concepe zone aflate în relație cu maladiile și cu psihismul se apropie, de altfel, după cum vom vedea ceva mai încolo, de teoria Doctorului Callgaris în legătură cu lanțurile lineare care leagă suprafața cutanată de psihism.

La aceste considerații teoretice să adăugăm câteva fapte controlate cu seriozitate:

Un poștaş de țară a adus discordia în sânul satului său pentru că reușea să afle conținutul plicurilor pe care le distribuia doar palpându-le superficial.

Unii clarvăzători sunt jucători de cărți redutabili. Ch. Richet a relatat cazul unui jucător pe nume Alexis, care putea să joace cu ochii legați, numind atât cărțile sale, cât și pe cele ale adversarilor săi. Adus în prezența lui Robert Houdin, acesta a scos o carte din buzunar și i-a cerut să citească opt pagini, începând de la pagina la care deschisese cartea. Experiența a reușit, iar Robert Houdin a recunoscut că niciun prestidigitator nu ar fi capabil de o asemenea ispravă.

Conform relatării Doctorului Tanagra din Atena, o tânără isterică distingea culorile numai pipăindu-le, fără să le vadă; ea a explicat că toate culorile îi dădeau o senzație de căldură, care varia în funcție de gradul de colorare. În timpul experienței, nimeni nu cunoștea culoarea hârtiei prezentate.

Vom cita mai departe o experiență practică de noi, împreună cu Dr. Callgaris, pentru diagnosticarea culorilor. Un mănunchi de culori pus

într-una din mâinile mele, ale căror nuanțe nu le cunoșteam, a provocat la cealaltă mână o zonă de sensibilitate hiperestezică, în relație cu nuanța experimentată.

S-ar putea explica astfel, printr-un reflex analog, cu toate că diferit, cazul citat de Dr. Tanagra.

A percepe o scriitură sau niște caractere tipografice dincolo de hârtia unui plic sau de un corp opac este, fără îndoială, un lucru dificil pentru majoritatea muritorilor. Dar a spune dacă o placă fotografică este imprimată sau nu, mi se pare cu desăvârșire imposibil. Această experiență a fost totuși realizată de Rudi Schneider. I s-au plasat dinainte patru plăci închise în șasiul lor. El a indicat cele două plăci imprimate, dar *nedevelopate* și pe cele care erau intacte.

Ba mai mult, el a *revelat*, exact ca în cazul scriiturii, ceea ce conțineau cele două plăci imprimate.

Să fie oare vorba și în acest caz de transmiterea gândurilor fotograficului, care luase clișeele, și Rudi să fi văzut, în creierul acestui om, fotografia peisajului pe care acesta îl prinsese cu aparatul său?

Am văzut că mediumii cred că aflarea conținutului unei scrisori, de exemplu, nu este altceva decât citirea gândurilor celui care a scris-o. Dacă acesta este cazul general, iată, conform lui Boirac, o experiență care contrazice această explicație.

D-I Boirac ia o carte, o deschide la întâmplare exact atâta cât să rețină numărul paginii și o pune, închisă, evident, în mâinile mediumului S..., care descifrează imediat și fără dificultate, conținutul paginii la care a fost deschisă cartea.

Cum nimeni nu avea cunoștință despre conținutul acestei cărți, nu se putea admite nici ipoteza sugestiei, nici cea a citirii voluntare a gândurilor aflate în subconștient.

Acest caz de criptestezie, în starea în care se află cunoștințele noastre actuale, ni se pare complet inexplicabil.

Ne putem întreba dacă facultatea aceasta de percepție este cu adevărat doar apanajul anumitor subiecți sau dacă nu cumva preexistă în numeroase persoane și dacă, printr-un antrenament conștient și bine pus la punct, nu este susceptibilă de a fi dezvoltată. Este problema pe care și-a pus-o un medic italian, Dr. Callgaris, care, în cele douăsprezece volume ale sale, a încercat să rezolve această enigmă, provocând viziunea